Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 067 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van *"Palestijnse nationaliteit"* te zijn, op 19 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van "*Palestijnse nationaliteit*" te zijn en België te zijn binnengekomen op 19 januari 2025, dient op 21 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 september 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 17 oktober 2025.

1.3. Op 14 november 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 14 november 2025 en die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift als stuk 1.
2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet genomen werd binnen de in de wet voorziene termijn van vijftien werkdagen en verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren waarom die termijn niet nageleefd werd. Hij meent dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn verzoek niet meer niet-ontvankelijk zou worden verklaard.

Vervolgens meent hij dat de bestreden beslissing geen specifieke informatie bevat over het actueel karakter van zijn statuut in Griekenland en het verblijfsrecht waarover hij zou (kunnen) beschikken. Daardoor kan volgens hem niet worden gesteld dat hij actueel, of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nog steeds over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Hij preciseert dat hij enkel erkend heeft dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland kon beschikken over een verblijfsstatuut, maar niet dat die thans nog actueel is. Hij meent dat minstens aangenomen moet worden dat de actualiteit van zowel zijn beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staat. Hij licht toe dat hij Griekenland verlaten heeft op 19 januari 2025, hij er sindsdien niet meer woonachtig is, hij er geen domicilie meer heeft en de Griekse autoriteiten de verkregen internationale bescherming kunnen intrekken of beëindigen. Volgens hem dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

Hij vervolgt dat hij in Griekenland geen bescherming tegen refoulement geniet en dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Hij wijst op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Hij zou wel degelijk stappen ondernomen hebben om zijn verblijf er op te bouwen, doch zonder succes. Sedert het moment dat hij Griekenland verlaten heeft, namelijk op 19 januari 2025, heeft hij er geen enkel aanknopingspunt meer. Hij wijst erop dat hij geconfronteerd werd met uiterst moeilijke en erbarmelijke levensomstandigheden en met een algemene sfeer van geweld en intimidatie. Omdat hij Engels sprak, trad hij op als informele tolk voor Syriërs en personen die hij als aanhangers van Hamas identificeerde, wat hem dreigementen en een blijvend gevoel van onveiligheid opleverde, omdat hij niet altijd zei wat men van hem verwachtte. Omdat hij zich niet veilig voelde in Kos en Athene besloot hij dan Griekenland te verlaten. Hij benadrukt dat het aldus niet gaat om een opportunistische keuze. Het feit dat hij geen klacht indiende, terwijl hij zich bevond in een totaal onbekend systeem en de taal niet spreekt, mag volgens hem niet tegen hem gebruikt worden.

Het feit dat hij het verlies van zijn ADET meldde op sociale media, bewijst volgens hem dat er sprake is van angst, onzekerheid en gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten. De motieven omtrent de *replacement card* acht hij niet voldoende. Hij herhaalt dat hij Griekenland twee maanden na zijn erkenning verlaten heeft omdat hij zich er niet veilig voelde en hij te kampen had met ernstige psychische klachten. Dit zou blijken uit het psychologisch attest dat hij in Griekenland kreeg in november 2024, waarin onder meer psychomotorische agitatie, depersonalisatie en een sterk verantwoordelijkheidsgevoel beschreven werd en opvolging werd aanbevolen. Hij wijst erop dat dit attest wel wordt aangehaald in de beslissing, maar genegeerd wordt bij de bespreking van zijn zelfredzaamheid. Het is niet omdat hij er gedurende een paar maanden in België in geslaagd is om te ‘functioneren’ dat er in zijn hoogde geen dringende nood aan opvolging bestond. Hij bekritiseert de motieven in verband met zijn autonomie en zelfredzaamheid. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de evolutie van zijn situatie sinds zijn komst naar België.

Verzoeker meent dat de motieven aangaande de bijzondere procedurele noden een al te formalistische benadering betreft.

Verder kaart hij aan dat zijn situatie nog verder bemoeilijkt wordt door de administratieve problemen die hij er zal kennen. Verzoeker verwijst specifiek naar de volgende bronnen, die hij uitvoerig bespreekt: AIDA/ECRE *Country Report: Greece. Update 2022* van 8 juni 2023, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van juni 2022, RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights* van maart 2023. Hij besluit dat uit voorgaande landeninformatie blijkt dat er in zijn individuele geval sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Hij meent dat de onafhankelijke instelling 'RSA' aantoont dat er een vermoeden is van tekortkomingen van de Griekse overheid en verwijt de commissaris-generaal de problemen voor Griekse statushouders te minimaliseren. Uit de meest recente landeninformatie, waarbij hij verwijst naar het laatste verslag van RSA van 7 april 2025, blijkt volgens hem wel degelijk dat de situatie erger is dan deze geschetst in de vroegere rapporten en dat ze georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten. Hij stipt aan dat uit voormeld RSA-rapport onder meer blijkt dat het onmogelijk is voor begunstigden van internationale bescherming om hun rechten af te dwingen. Het is volgens hem niet omdat hij over een vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland, dat zijn beschermingsverzoek in België onontvankelijk verklaard moet worden. Verwijzend naar het AIDA-rapport van 2024 stelt hij dat de rechten van internationaal beschermden in Griekenland niet dezelfde zijn dan die van de eigen Griekse bevolking nu statushouders er uitgesloten worden van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De commissaris-generaal gaat volgens hem onterecht uit van een gelijke behandeling en toegang tot de basisrechten. Het gaat volgens hem niet op om een dossier zo lang te laten liggen om het dan vervolgens alsnog niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal moet toegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen problematisch en precair zijn. In het licht van de omstandigheden beschreven door RSA acht hij het niet redelijk dat hem verweten wordt geen steun gezocht te hebben in Griekenland, nu hij die toch niet kon krijgen. Hij gaat vervolgens in op de problemen inzake huisvesting, werkgelegenheid en inzake de medische zorgen. Verder verwijt hij de commissaris-generaal een selectieve lezing te doen van de algemene rapporten en benadrukt hij de administratieve problemen inzake de AMKA, AFM en ADET. Hij stelt dat het ook verre van onzeker is of zijn documenten nog geldig zullen zijn bij terugkeer naar Griekenland en meent geconfronteerd te zullen worden met een *catch 21*. Hij stelt dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Hij besluit dat er geen enkel risico is dat het gemeenschappelijke vertrouwensbeginsel in het gedrang komt, ingeval er aanleiding is op basis van de elementen waarover de Belgische autoriteiten beschikken, om over te gaan tot erkenning en dat er op basis van zijn verklaringen, documenten en informatie wel degelijk aanleiding is om over te gaan tot het verlenen van internationale bescherming.

3. Stukken

3.1. Op 21 augustus 2026 legt de commissaris-generaal een pleitnota neer, waarbij zij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026;
- COI Focus, *GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*, 13 februari 2026;
- COI Focus. *GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA,* 31 maart 2026;
- Cedoca, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 juni 2026;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026.

3.2. Op 26 augustus 2026 maakt verzoeker een wat hij noemt *"aanvullende nota/pleitnota"* over, waarbij hij volgende stukken voegt:

- Getuigenverklaring I.;
- Getuigenverklaring W.;
- Getuigenverklaring M.K.;
- Getuigenverklaring S.A.;
- Getuigenverklaring I.M.S.;
- Getuigenverklaring Z.E.-H.;
- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026, met vermelding van de weblink;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026, met vermelding van de weblink.

3.3. Op 31 augustus 2026 maakt verzoeker een, wat hij noemt, *"pleitnota/aanvullende nota"* over, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- Getuigenverklaring K.P.;
- Getuigenverklaring S.T.;
- Getuigenverklaring N.U.;
- Getuigenverklaring S.R.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een, wat hij noemt, *"pleitnota/aanvullende nota"* neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- Psychisch verslag van klinisch psycholoog G.S. *d.d.* 30 augustus 2026;
- Mail van 31 augustus 2026 van de psycholoog aan de raadsman van verzoeker waarmee dit verslag overgemaakt werd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Artikel 2.47, § 1, vierde en vijfde lid, van de RvV-wet, dat betrekking heeft op de pleitnota, luidt als volgt:

"De rechter biedt beide partijen de mogelijkheid om een eenmalige pleitnota neer te leggen en dit tot vijf dagen voor de zitting. In deze pleitnota krijgt de verzoekende partij de mogelijkheid om te repliceren op de verweernota. De rechter kan aan beide partijen aanvullende inlichtingen of ophelderingen vragen, die in deze pleitnota kunnen worden verstrekt. Via deze pleitnota hebben de beide partijen de mogelijkheid het dossier te actualiseren alsook, in het geval van een onderzoek ex nunc, eventuele nieuwe elementen aan te brengen. Bijhorende stavingsstukken worden geïnventariseerd.

Een pleitnota wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn. Indien een partij meerdere pleitnota's indient binnen de voorziene termijn, wordt enkel de laatste ingediende aan de debatten toegevoegd."

Verzoeker legt twee pleitnota's neer (zie *supra* 3.2. en 3.3.).

4.2.1. De pleitnota van 26 augustus 2026 wordt ingediend in overeenstemming met artikel 2.47 van de RvV-wet.

4.2.2. De pleitnota van 31 augustus 2026 wordt ambtshalve uit de debatten geweerd daar zij niet werd ingediend binnen de in artikel 2.47 van de RvV-wet voorziene termijn (namelijk tot vijf dagen vóór de zitting) en aldus niet beschouwd kan worden als *"laatst ingediende"*.

Vervolgens stelt zich de vraag of het schrijven van 31 augustus 2026 beschouwd kan worden als een aanvullende nota overeenkomstig artikel 2.20 van de RvV-wet.

Artikel 2.20 van de RvV-wet luidt als volgt:

"§ 1. Eventuele nieuwe elementen die door de partijen in het kader van het volledig en ex nunc onderzoek bedoeld in artikel 2.59, § 1, ter beoordeling aan de rechter worden voorgelegd, moeten nieuw en pertinent zijn.

§ 2. Nieuwe elementen worden aangebracht met inachtname van het principe van een schriftelijke procedure bedoeld in artikel 2.2, en worden in de eerst mogelijke procedureakte aangebracht, waarbij:

1° de pertinentie en het nieuw karakter worden toegelicht;
2° de stukken worden geïnventariseerd.

Bij wijze van uitzondering kunnen de volgende elementen na de laatst mogelijke procedureakte tot aan de sluiting van de debatten worden ingediend, door middel van een aanvullende nota:

1° de originele versie van de bewijsstukken die eerder binnen de wettelijk vereiste termijn en volgens de voorgeschreven vormen als kopie werden overgemaakt; of

2° eventuele nieuwe elementen:

a) die in het kader van een urgente procedure als bedoeld in artikel 2.28 worden bijgebracht; of

b) waarvan wordt aangetoond dat het niet mogelijk was ze in de laatst mogelijke procedureakte naar voor te brengen.

De aangebrachte elementen die niet volgens deze vormvoorschriften worden ingediend, worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

De voorbereidende werken inzake voormeld artikel 2.20 van de RvV-wet luiden als volgt:

"Op deze regel worden uitzonderingen voorzien, waarbij alsnog wordt toegestaan dat bepaalde stukken in een aanvullende nota tot aan het sluiten van de debatten (dus tot op de zitting) kunnen worden neergelegd. Het gaat dan over originele stukken van reeds eerder voorgelegde kopieën; over de urgente procedure waarbij er gelet op de snelle afhandeling niet altijd een pleitnota zal zijn en over elementen waarvan wordt aangetoond dat het niet mogelijk was ze in een eerdere procedureakte naar voor te brengen. Het gaat hier over een erg strikt te interpreteren uitzondering, gezien dergelijke laat neergelegde stukken afbreuk doen aan de doelstelling om het tegensprekelijk debat ten volle te laten spelen. Van partijen mag worden verwacht dat ze stukken zo snel als mogelijk neerleggen, en er ook alles aan doen om stukken die men wenst neer te leggen tijdig te verkrijgen." (eigen onderlijning) (Wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, 10 maart 2026, p. DOC 56 1399/001, p. 83).

Verzoeker zet in zijn schrijven van 31 augustus 2026 onder meer het volgende uiteen:

"De neergelegde verklaringen konden niet worden opgenomen in de eerdere procedureakten, aangezien zij op dat ogenblik nog niet bestonden en bovendien gedeeltelijk betrekking hebben op feiten, waarnemingen en ontwikkelingen die zich pas nadien, en in het bijzonder in de loop van 2026, hebben voorgedaan. De verklaringen werden bovendien pas in de onmiddellijke aanloop naar de terechtzitting van 1 september 2026 opgesteld. De verklaringen van N.U., S.T. en S.R. dateren respectievelijk van 25, 26 en 27 augustus 2026. Ook de verklaring van K.P. bevat recente eigen waarnemingen uit juni 2026 en bewijsstukken die haar contacten en bezoeken staven. Er kan verzoeker derhalve niet worden verweten deze stukken niet in een eerdere procedureakte te hebben neergelegd. Het betreft stukken die pas zeer recent tot stand kwamen en die thans onverwijld na hun verkrijging worden meegedeeld, zodat aan het vereiste is voldaan dat wordt aangetoond waarom zij niet in de laatst mogelijke procedureakte konden worden voorgelegd. Gelet op de terechtzitting van 1 september 2026 worden de stukken derhalve op 31 augustus 2026, zonder verder uitstel, bij aanvullende nota aan de Raad overgemaakt."

Verzoeker gaat er met zijn uiteenzetting aan voorbij dat hij niet aantoont waarom de desbetreffende elementen niet naar voren gebracht werden in een eerdere procedureakte, met name de pleitnota van 26 augustus 2026, te meer nu de eerste drie getuigenissen op 26 augustus 2026 toen reeds waren opgesteld; de eerste getuigenverklaring is niet gedateerd, de tweede getuigenverklaring dateert van 26 augustus 2026 en de derde van 25 augustus 2026. De vierde getuigenverklaring dateert weliswaar van 27 augustus 2026 maar in de *"pleitnota/aanvullende nota"* wordt niet aangetoond dat verzoeker er "*alles aan gedaan heeft"* om dat *"stuk tijdig te verkrijgen"* (zie *supra*, Memorie van toelichting, p. 83), te meer nu hij zelf toelicht dat het gaat om *"recente eigen waarnemingen uit juni 2026"* en aldus van geruime tijd vóór 26 augustus 2026. De elementen vervat in de door verzoeker aangeduide *"pleitnota/aanvullende nota"* van 31 augustus 2026 worden aldus uit de debatten geweerd daar zij niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals gesteld in artikel 2.20 van de RvV-wet.

4.3. Vervolgens stelt zich de vraag of het ter terechtzitting neergelegde procedurestuk met bijlagen voldoet aan de vereiste overeenkomstig *supra* geciteerd artikel 2.20 van de RvV-wet.

In uiterst en louter algemene bewoordingen stelt verzoeker hierin wat volgt:

"Overwegende dat verzoekende partij volgende bijkomende stukken wenst neer te leggen.
Deze stukken zijn zowel nieuw als pertinent voor de beoordeling van het voorliggende beroep.
Vooreerst zijn de stukken nieuw. Zij bestonden niet op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, noch op het ogenblik waarop het verzoekschrift werd ingediend, minstens waren zij op die ogenblikken niet in het bezit van de verzoekende partij of haar raadsman.
De stukken zijn tevens pertinent, aangezien zij rechtstreeks betrekking hebben op de individuele situatie van verzoeker, diens kwetsbaarheden en voor zoveel als de waarachtigheid van zijn asielrelaas en derhalve van zijn vrees aantonen minstens versterken.
Zij hebben bovendien in belangrijke mate betrekking op de verdere evolutie van de persoonlijke toestand van verzoekende partij.
Verzoekende partij meent bovendien dat nu hij deze stukken niet eerder kon overmaken, de Raad, die een ex nunc beoordeling dient uit te voeren, onterecht deze stukken uit de debatten zou weren op grond van het feit dat zij iet ten minste 5 dagen voor de zitting bijgebracht worden.

Dat verzoeker overmacht inroept nu hij deze stukken op dat ogenblik nog niet in zijn bezit had, minstens dat hij deze niet eerder kon overmaken aan zin raadsman."

In voormeld schrijven wordt niet de minste poging ondernomen om te preciseren welk element niet eerder overgemaakt kon worden en evenmin wordt enige poging ondernomen om een concrete reden uiteen te zetten waarom dat desbetreffende element of desbetreffende elementen niet eerder kon(den) worden overgemaakt bij de laatste procedureakte, met name de pleitnota van 26 augustus 2026. De uitzondering, waarbij nieuwe stukken na de laatst mogelijke procedureakte tot aan het sluiten van de debatten kunnen worden ingediend door middel van een aanvullende nota, vormt een erg strikt te interpreteren uitzondering, gezien dergelijke laat neergelegde stukken afbreuk doen aan de doelstelling om het tegensprekelijk debat ten volle te laten spelen. Van partijen mag worden verwacht dat ze stukken zo snel als mogelijk neerleggen, en er ook alles aan doen om stukken die men wenst neer te leggen tijdig te verkrijgen (zie *supra*, Memorie van toelichting, p. 83). Het komt aan verzoeker aldus wel degelijk toe om in de – wat hij beschouwt als – aanvullende nota duidelijk en *in concreto* aan te geven waarom de bijgevoegde elementen, behalve nieuw, ook pertinent zijn. Verzoeker komt hieraan niet tegemoet. Het neerleggen van een uiterst en louter algemene aanvullende nota, zonder dat hierin op enige wijze ingegaan wordt op het concrete element dat wordt bijgevoegd, strookt niet met de wil van de wetgever zoals blijkt uit de voorbereidende werken. Hierbij komt nog dat bij de aanvullende nota een e-mailuitwisseling wordt gevoegd waaruit louter blijkt dat verzoeker, op zijn vraag, een psychologisch verslag ontvangen heeft op 30 augustus 2026, maar geenszins wordt duidelijkheid geschept over de datum waarop verzoeker dit verslag dan wel zou hebben opgevraagd. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat verzoeker er alles aan gedaan heeft om stukken die hij wenst neer te leggen tijdig te verkrijgen. De elementen vervat in de door verzoeker aangeduide *"pleitnota/aanvullende nota"* neergelegd ter terechtzitting worden aldus uit de debatten geweerd daar zij niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals gesteld in artikel 2.20 van de RvV-wet.

4.4. De pleitnota van de commissaris-generaal van 21 augustus 2026 werd neergelegd binnen de daartoe in artikel 2.47 van de RvV-wet voorziene termijn.

5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Verzoeker verkreeg er de vluchtelingenstatus op 13 november 2024 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waaronder de Griekse verblijfsvergunning (ADET). Verzoekers verblijfsvergunning is geldig tot 12 november 2027 en zijn reispaspoort is geldig van 16 december 2024 tot 15 december 2029 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2; AD CGVS, landeninformatie, aanvraag derde landen aanvraag Griekenland).
Er zijn geen indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Hij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat verzoeker geen actueel en effectief verblijfsadres heeft in Griekenland, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Griekenland beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, *quod non*.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in (oud) artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

6. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17,

Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

7. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

8. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht en beoordeeld, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze

voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening (EU) 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.
Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de voorliggende gegevens stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

9. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, waaronder het RSA-rapport van april 2026 en het AIDA-rapport van juli 2026, alsook 's Raads rechtspraak van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er (nog steeds) niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van

internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien. Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

10. Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en pleitnota toont verzoeker aldus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

10.1. In de bestreden beslissing komt naar voor dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

"U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U geeft aan dat u een aantal keer een psycholoog zag (NPO p.5) en dat u een nieuwe afspraak heeft. U zegt dat het mentaal moeilijk gaat. Maar u kan wel zeer omstandig betekenisvolle antwoorden geven op de tijdens het persoonlijk onderhoud gestelde vragen. U geeft tijdens dat persoonlijk onderhoud ook aan dat u in staat bent verder te gaan (NPO p.10). U geeft ook nergens aan dat u bepaalde maatregelen nodig hebt tijdens de asielprocedure (vragen BPN DVZ, vraag 29 verklaring DVZ, NPO). Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend."

Verzoeker meent in het verzoekschrift weliswaar dat voormelde motieven aangaande de bijzondere procedurele noden een al te formalistische benadering betreft, maar laat na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij gedurende de asielprocedure over onvoldoende procedurele waarborgen zou beschikken om zijn rechten in alle fasen ervan te doen gelden. Zijn kritiek mist iedere feitelijke grondslag en is niet dienstig. Hierbij komt nog dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat zijn interview bij de DVZ goed is verlopen (NPO, p. 3). Zowel tijdens als na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte noch verzoeker, noch zijn advocaat melding van enige moeilijkheden die zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker geeft aan dat hij alles verteld heeft over zijn problemen in Griekenland en dat hij de tolk goed begrepen heeft (NPO, p. 12-13).

10.2. Verzoeker, een tweeëndertigjarige volwassen man, maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen en bijgebrachte stukken kan niet blijken dat hij kampt met zodanige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Bij de DVZ verklaart verzoeker, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, dat die goed is (AD CGVS, Verklaring DVZ, 3 september 2025, punt 29). Gevraagd of hij persoonlijke problemen heeft die te maken hebben met zijn gezondheid, zoals lichamelijke of psychische problemen, geeft hij aan dat hij een poosje psychologische hulp kreeg in België, maar nu niet meer. Gevraagd wat voor soort zorg of behandeling en hoe vaak hij die nodig heeft, stelt verzoeker *"niet meer"*. Tot slot, gevraagd of hij documenten heeft, geeft hij aan dat hij een document van Artsen zonder Grenzen heeft (AD CGVS, bijkomende vragen status, 3 september 2025). Verzoeker legt inderdaad een rapport van Artsen zonder Grenzen uit Griekenland neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). Hierin wordt een omschrijving gegeven van verzoekers vlucht uit Palestina, verblijf in Turkije en in Griekenland en hoe verzoeker dit heeft ervaren, vervolgens wordt een opsomming gegeven van de symptomen die verzoeker verklaart te vertonen, waarna hiervan een

beoordeling wordt gemaakt, doch niet overgegaan werd tot een diagnose. Onder de hoofding "*diagnosis/diagnoses"* staat immers niets vermeld. Als besluit stelt de opsteller van het rapport dat hij persoonlijk meent dat de psychologische en medische bevindingen consistent zijn met de ervaringen van verzoeker en dat medische en psychologische behandeling nodig is. Het rapport concretiseert echter niet waaruit die medische opvolging of behandeling dient te bestaan. Daarnaast ligt er een document voor van Fedasil van 9 oktober 2025 waaruit louter blijkt dat er een psychologische afspraak werd gemaakt op 24 oktober 2025 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8).

Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt verzoeker door de *protection officer* bevraagd over de afspraak die gepland stond op 24 oktober 2025. Verzoeker verklaart hieromtrent dat hij, toen hij met zijn asielprocedure begon, 5 à 6 keer bij een psycholoog gegaan is en gevraagd heeft om te stoppen met de sessies omdat hij het te zwaar heeft. Hij voegt toe dat zijn sociaal assistent hem aangeraden heeft om hiermee verder te gaan en dat dan die afspraak werd geregeld (NPO, p. 5).

Er liggen heden geen medische attesten neer waarin een duidelijke diagnose wordt gesteld en waarin een duidelijk omschreven noodzakelijke behandeling of opvolging wordt weergegeven. Dat verzoeker lijdt aan psychologische problemen omwille van zijn achtergebleven familieleden in Gaza wordt niet betwist, maar is in huidige stand van zaken onvoldoende om te besluiten dat hij, omwille van zijn mentale gezondheidstoestand, niet in staat is om zich als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland staande te houden. Er liggen voorts geen attesten van arbeidsongeschiktheid neer. Ter terechtzitting licht verzoeker nog toe dat hij freelance fotograaf is, dat hij in België een groot netwerk heeft uitgebouwd en dat hij zich heeft aangemeld bij een interimkantoor. De elementen uit het rechtsplegingsdossier laten aldus niet toe om vast te stellen dat er in hoofde van verzoeker bepaalde lichamelijke en/of psychologische problemen zouden bestaan die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Bijgevolg zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Indien verzoeker psychologische ondersteuning zou behoeven, toont hij bovendien niet concreet aan dat hij hiertoe in Griekenland – waar hem een verblijfsvergunning werd verleend tot 12 november 2027 – geen toegang zal hebben.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, blijkt bovendien uit diezelfde stukken dat verzoeker in Griekenland wel degelijk toegang heeft gehad tot een psycholoog (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6) en dat die zorgen ook gratis waren (AD CGVS, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 3 september 2025). In de bestreden beslissing werd in dit verband op goede gronden gemotiveerd als volgt:

"Bovendien blikt noch uit dit attest, noch uit uw verklaringen dat die psychologische hulp u niet kan gegeven worden in Griekenland.
Meer zelfs, u legt een attest van een psycholoog neer uit Griekenland van november 2024. Dit wijst erop dat u in Griekenland wel toegang had tot psychologische hulp. Dat u in Griekenland toegang hebt tot medische zorgen, waaronder ook psychologische zorgen, blijkt ook uit bovenstaande bevindingen inzake toegang tot medische zorgen in geval van ontbreken van een AMKA (zie boven). In het door u voorgelegde attest wordt het onderzoek beschreven (psychomotorische agitatie, depersonalisatie, sterk verantwoordelijkheidsgevoel, maar zelf wordt er geen finale diagnose gemaakt. Er wordt gesteld dat u behoefte heeft aan psychologische opvolging. Nergens uit dit document blijkt dat u nadien in Griekenland die opvolging niet zou kunnen krijgen."

Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en blijven overeind. Ze worden door verzoeker volledig onbesproken gelaten.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zouden kunnen genieten. Hierbij benadrukt de Raad dat de verblijfsvergunning van verzoeker nog geldig is, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een impact heeft op verzoekers welzijn, toont hij niet *in concreto* aan dat hij persoonlijk psychische problemen ondervindt van die aard dat deze zijn zelfstandig functioneren/autonomie zouden beïnvloeden.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn

rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

10.3. Zo verzoeker verklaart dat hij zijn originele Griekse documenten, zijn ADET en reispaspoort verloren is (NPO, p. 8), betreft dit niet meer dan een blote bewering. Het feit dat hij dit ook zo meedeelt op sociale media, doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker is immers niet in staat hiervan enig bewijs neer te leggen. Wat er ook van zij, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het mogelijk is om een vervangkaart (*replacement card*) te verkrijgen en dat de procedure gelijkaardig is aan die met betrekking tot het verlies van de gedrukte verblijfsvergunning ADET. Verzoeker zal zich aldus naar een asielbureau moeten begeven om het verlies van het document te melden en zal de verklaring van verlies die hem wordt afgegeven aan de politie moeten overhandigen. Hierna zal hij de kennisgeving, die hem door de politie wordt afgeleverd, moeten bezorgen aan het asielbureau en vervolgens een afspraak maken zodra een beslissing zal zijn genomen. Verzoeker maakt alleszins niet aannemelijk dat hij, om welke reden dan ook, niet bij machte zou zijn om dergelijke stappen te ondernemen, voor zover zijn blote bewering van het verlies van zijn ADET al zou kloppen.

Daar verzoekers ADET nog geldig is, is zijn kritiek met betrekking tot de moeilijkheden die hij zou ondervinden in geval hij een aanvraag tot verlenging zou willen indienen niet dienstig. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de aanvragen om verlenging via het versturen van een standaardformulier per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 235-239; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, juli 2026, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9; *"Recognised Refugees 2026. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, april 2026, p. 11-12). Nergens uit het rechtsplegingsdossier mag blijken dat verzoeker hiertoe al enige stappen zou hebben ondernomen. Er zijn geen indicaties in het rechtsplegingsdossier dat verzoeker niet in staat zou zijn om administratieve stappen met het oog op de verlenging van zijn ADET te zetten en te doorlopen.

10.4. Verzoeker verklaart bij de DVZ dat hij in Griekenland geen AMKA had, maar wel een AFM of *Taks Identification Number* (AD CGVS, Bijkomende Vragen M-status Griekenland, 3 september 2025), maar stelt tijdens het persoonlijk onderhoud nooit een AMKA of AFM gehad te hebben. Op de vraag of hij erover had gehoord, antwoordt hij: *"Ik hoorde er pas van"*. Gevraagd of hij ooit pogingen ondernomen heeft om die documenten te bekomen, stelt hij van niet (NPO, p. 7).

Verzoeker toont echter niet aan dat hij ook concrete poging ondernomen heeft om zich in bezit te stellen van de documenten waarop hij recht heeft. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij daartoe, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest).

Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat personen, die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland,* september 2024, p. 19-20: "*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.").* Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland,* september 2024, p. 19). Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming, wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET, een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (RSA, *Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025, p. 20-21). Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het voor hem niet mogelijk was/is om deze administratieve formaliteit te vervullen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *"the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning.

Hetzelfde geldt voor het sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *"According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"* (AIDA/ECRE, *Country Report:* Greece, juni 2024, p. 248). Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn AMKA aan te vragen en/of te activeren en blijkt hiertoe ook geen doorgedreven moeite te hebben gedaan. Het weze herhaald dat het verzoeker toekomt om de middelen die het recht en zijn status hem in Griekenland bieden, terdege te gebruiken, hetgeen hij allerminst aantoont.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie - in zoverre verzoeker verder nog de vereiste benadrukt van het hebben van een wettig verblijf en daarbovenop het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van tewerkstelling alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt of een bestaande AMKA opnieuw te activeren - dat een intentieverklaring van een werkgever volstaat, dat het voorleggen van een geldige ADET volstaat als bewijs van wettig verblijf en dat het bewijs van verblijf in het land onder meer kan bestaan uit een huurovereenkomst. Gelet op hetgeen hierna wordt uiteengezet in verband met verzoekers zelfredzaamheid en middelen, blijkt niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn de nodige documenten voor te leggen nodig voor de activering van de AMKA en evenmin dat hij de periode nodig om zijn AMKA te bekomen en te activeren niet zou kunnen overbruggen zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Hierbij dient nog te worden benadrukt dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het AIDA-rapport van juli 2026, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. De verwerende partij concludeert terecht dat uit de voorhanden zijnde bronnen niet blijkt dat om legaal te kunnen werken in Griekenland een actieve AMKA nodig is.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen en zoals afdoende uiteengezet *supra*, kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

Het dient te worden herhaald dat verzoeker heden in bezit is van een geldige ADET, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

De commissaris-generaal oordeelt in haar pleitnota met betrekking tot de AMKA, en meer bepaald de actieve AMKA overeenkomstig de beschikbare landeninformatie, op goede gronden als volgt:

"Het laatste AIDA-rapport dat in juli 2026 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr) bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, maar geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026 en arrest nr. nr. 348 387 van 10 juni 2026).

Toegang tot gezondheidzorg voor begunstigden zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op

voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf)."

Gelet op het geheel van informatie *supra*, toont verzoeker niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland, en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, wat *in casu* niet wordt aangetoond, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de bevindingen in de bestreden beslissing in dit verband en de vaststellingen hierboven doen wankelen. Het weze herhaald dat verzoeker – volgens zijn verklaringen zonder in bezit te zijn van een AMKA – in Griekenland wel degelijk psychologische zorgen gekregen heeft (zie supra).

10.5. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland, wijst op de moeilijke toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en taallessen en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals in de bestreden beslissing alsook in de pleitnota van 21 augustus 2026 van de verwerende partij terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Alleszins blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij werkelijke de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen. Hij verliet Griekenland reeds twee maanden nadat hij zijn verblijfsvergunning verkreeg (NPO, p. 10). Hij verklaart weliswaar dat hij probeerde een leven op te bouwen, maar als hij gevraagd werd welke stappen hij ondernam, blijft hij uiterst algemeen. Hij legt uit dat hij langsging bij Arabische restaurants en tweedehandswinkels en dat hij probeerde te overtuigen van zijn verantwoordelijkheid over zijn familie in Gaza. Op de vraag of hij nog op andere manieren naar werk zocht, antwoordt hij ontkennend (NPO, p. 10). De laatste drie weken voor zijn vertrek naar België woonde verzoeker in een appartement in Athene waarvoor hij 25 euro per nacht betaalde (NPO, p. 9). Hij legt in dit verband uit dat een vriendin van hem online een appartement geregeld had met een Duits meisje en drie Griekse jongens en dat hij gedurende de drie weken dat hij daar woonde naar werk zocht, maar dit niet lukt (NPO, p. 7). Verzoeker toont hoegenaamd niet aan dat hij inspanningen geleverd heeft om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, en daarnaast maakt hij evenmin aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming zich bevond in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoeker in het verzoekschrift op algemene wijze verwijst naar zijn moeilijkheden om werk en huisvesting te vinden in Griekenland, alsook verwijst naar algemene landeninformatie inzake de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en taallessen, kan dit niet volstaan ter weerlegging van de voormelde concrete vaststellingen en motieven in de bestreden beslissing.

Het weze herhaald dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, nu hij geen blijk geeft van het hebben ondernomen van de nodige

inspanningen om in bezit gesteld te worden van een AFM en AMKA, en dit terwijl hij wel in staat was om de administratieve procedure te doorlopen en te betalen voor zijn reispaspoort.

10.6. In de getuigenverklaringen gevoegd bij verzoekers pleitnota van 26 augustus 2026 wordt in essentie gesteld dat hij psychisch kwetsbaar is en in belangrijke mate steunt op zijn naasten in Brussel, dat hij in België nood heeft aan ondersteuning bij onder meer huisvesting en de zorgen om zijn familie, dat hij in Brussel een sociaal leven heeft opgebouwd waarop hij kan terugvallen, dat hij als vrijwilliger betrokken is bij C. en dat hij bij CdG. regelmatig actief is als fotograaf en bij betrokken is bij artistieke en logistieke activiteiten, waardoor hij concrete sociale en professionele banden binnen het Brusselse netwerk heeft opgebouwd. Zoals *supra* reeds aangestipt, wordt het niet betwist dat verzoeker, onder meer omwille van zijn in Gaza achtergebleven familieleden, psychologische moeilijkheden heeft, doch zijn er geen elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier waaruit blijkt dat die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. De getuigenverklaringen, die opgesteld werden door derden en niet door een psycholoog of psychiater, doen hierover niet anders oordelen. Bovendien blijkt daaruit dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid is om een netwerk uit te bouwen en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij hiertoe niet in staat zou zijn in Griekenland. De getuigenverklaringen doen evenmin op enige wijze afbreuk aan de vaststellingen omtrent verzoekers zelfredzaamheid (zie *infra* punt 10.10.).

10.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de discriminatie en zijn vrees voor Syriërs uit het opvangcentrum (NPO, p. 5-9), gaat hij eraan voorbij dat hieromtrent uitvoerig gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, en dit als volgt:

“U zegt dat u bij een terugkeer naar Griekenland Syriërs en Hamasleden zou vrezen met wie u in het opvangcentrum enkele problemen kende (NPO, p. 9 tot 13). Omwille van uw kennis van de Engelse taal werd u gevraagd om voor hen te vertalen wat u niet altijd volgens hun wil deed. Later zou u in Athene enkele van die personen zijn tegengekomen en uit vrees voor problemen verliet u Griekeland. Maar u legt hier helemaal geen stukken van neer. U zegt bedreigd te zijn en daarvan bewijs te hebben op uw GSM (NPO, p. 11), maar die stukken hebt u nooit aan het CGVS overgemaakt. U bent in elk geval nooit naar de politie gegaan. Aangezien u een statuut kreeg in Griekenland is het aan u om bepaalde incidenten of bedreigingen te melden aan de bevoegde autoriteiten. Indien u de politie niet inlicht kan de politie ook geen stappen ondernemen. Dat u naliet de politie te contacteren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van die zogenaamde bedreigingen die u ontving en die u trouwens op geen enkele manier kan staven. Bovendien hebt u van dit incident of deze bedreigingen helemaal geen melding gemaakt in de vragenlijst van het CGVS waarbij expliciet gevraagd is naar een eventuele vrees in geval van terugkeer naar Griekenland. U verwees toen enkel naar de moeilijke levensomstandigheden daar (zie vragenlijst CGVS).”

Dat verzoeker, wanneer hij gevraagd werd wat hij vreest bij een terugkeer naar Griekenland enkel aangaf dat hij vreest om er dakloos te worden en dat hij, op de vraag of hij in Griekenland problemen heeft gehad met de autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard heeft gekend, ontkennend antwoordde, staat aldus haaks op zijn verklaring bij het CGVS, dat hij Griekenland verlaten heeft net omwille van zijn vrees voor Syriërs. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker, die door een politieman expliciet zou zijn gezegd dat hij mocht bellen als er zich een incident zou voordoen, zich dan uiteindelijk niet tot de politie zou wenden (NPO, p. 11). Alleszins – en voor zover verzoekers verklaringen al geloofwaardig zouden zijn – geeft verzoeker zelf aan dat hij niet naar de politie is gegaan omdat hij de namen van die mensen niet kende en omdat hij niet wist wat hij hen zou vertellen. Niets wijst erop dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zich, indien nodig, te wenden tot de Griekse politie.

10.8. De commissaris-generaal wordt voorts bijgetreden in haar beoordeling dat verzoeker voldoende zelfredzaam is. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

“U bent voldoende autonoom en zelfredzaam o zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt ut het volgende. U wist zelfstandig van Gaza naar Turkije te reizen waar u drie jaar kon verblijven en werken. U hebt al werkervaring opgedaan in Turkije (NPO, p. 5 en 6). U wist uw documenten zelf te regelen in Griekeland (NPO, p. 8) U wist een verblijfplaats te regelen in Athene via vrienden, mede door financiële tussenkomst van uw familie (NPOI, p. 7 en 9). U weet verder ook in België contacten te leggen en actief te zijn op de arbeidsmarkt en in verschillende organisaties in Brussel (NPO, p. 3 tot 13).

[…]

In elk geval blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u in België een actief leven leidt en dat u betrokken bent bij verschillende organisaties (NPO, p. 3 en 5). Uit het nazicht van uw sociale media blijkt da tu recent vanuit België ook Parijs bezocht met een vriendin (NPO, p. 56). Eventuele psychologische

moeilijkheden weerhouden u er heden dus niet van een actief leven te leiden, zonder dat uit uw verklaringen of stukken blijkt dat u dat niet in Griekenland zou kunnen."

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift aangeeft het niet eens te zijn moet voorgaande motieven, brengt geen dienstige elementen aan die de vaststellingen, dat hij niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt en wel degelijk de nodige zelfredzaamheid had/heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien, weerleggen.

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder niet aan dat hij zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, hij aldaar niet de nodige stappen heeft gezet en er slechts zeer kort heeft verbleven, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid en middelen beschikt opdat hij zich opnieuw zou kunnen vestigen in Griekenland.

10.9. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont in het bijzonder niet aan dat het voor hem onmogelijk was om stappen te ondernemen en zijn AFM en AMKA te bekomen (zie *supra*).

10.10. De motieven in de bestreden beslissing in verband met de door verzoeker neergelegde documenten worden door verzoeker onbesproken gelaten. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijven zij onverminderd overeind.

11. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in (oud) artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien werkdagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door (oud) artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (*cf.* RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker maakt een schending van (oud) artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht om deze reden dan ook niet aannemelijk. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

12. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

13. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden

gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

14. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, QY t. Bondsrepubliek Duitsland, overwegingen 49-54).

15. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

16. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO